

Op weg naar Compostela (vervolg en slot)

Dit is het laatste verslag van Nick Fraeyman op zijn weg naar Compostela. Hij is al dicht bij zijn doel genaderd.

10. Met de zegen van Sint Jan en de pastoor vertrek ik naar Fonsagrada. Ik waag me opnieuw aan een flinke dagmars. Mikkend op de bar pal in het midden, loop ik voorbij de eerste winkeltjes. Dat had ik beter niet gedaan, want de barman sluit net voor mijn neus zijn zaak. Hij vult mijn waterfles en geeft toch vriendelijk mee waar de volgende gelegenheden zijn. Eerst een bronnetje en een beetje verder een restaurant. Gelukkig delen enkele Franse pelgrims één van hun restjes. Camino-spirit! De herberg naast het infocentrum voor pelgrims is al vol wanneer ik aankom. Geen plaats in de herberg, maar wel in het pension. Godzijdank! Een infofoldertje zegt me: "*Welkom in het bisdom Lugo.*" en "Je bent bijna op je bestemming, je verdient rust". Hoe zo? Ik heb de afgelopen week heel wat stappers voorbij laten gaan, korte etappes gedaan, een rustdag genomen en nog gaan die zware benen niet weg. Ik troost mij met de gedachte dat ik kan uitslapen.

De volgende dag maak ik kennis met een andere late vertrekkers. Met José vliegt de tijd voorbij en we leggen deze etappe samen af. Gedeelde smart is halve smart en gedeelde vreugde is dubbele vreugde.

Opnieuw krijg ik de volgende ochtend het dilemma *kort of lang* voorgeschoteld. Ik kies kort. Misschien haalt de rust mijn vermoeidheid in. Nog voor openingstijd positioneer ik mij aan de inkom. Enkele minuten zit ik naast een rugzak tot een Française me begroet. Vandaag komen er nog twee andere Fransen aan en een Ier. Voor één keertje is de voertaal niet het Engels vanavond, maar het Frans. De herberg is gloednieuw en kraakproper, maar de inrichting is allesbehalve huiselijk. Eerder industrieel. Ik kook sinds lang mijn eigen potje. Ik krijg de raad om met magnesiumbruiswater mijn zware benen te verdrijven. Alle beetjes helpen. Mijn knieën hebben zich sinds kort ook laten horen. Hoe lang nog?

11. De weg naar Lugo is fris en buiig. Vreemd genoeg zie ik op deze dag enkel twee andere stappers. Mijn jeansbroek haal ik boven en ben er dankbaar voor, ook al heb ik dit relatief zware stuk al lang meegesleurd in mijn rugzak.

In Lugo kan ik mijn knieën laten rusten. De gescheurde schouders van mijn rugzak moeten gestikt. En mijn regenjas met gaten moet vervangen. Hasta luego (tot straks), Lugo! In de kathedraal van Lugo is er alle dagen gelegenheid voor aanbidding. Na de avondmis maak ik kennis met de cantor. Van het één komt het ander en een klein uurtje later genieten we van allerlei gegrild lekkers. In deze stad ga ik voor het idee *reculer pour mieux sauter*. Mijn benen zeggen mij dat het niet haalbaar is om na de laatste honderd kilometers als een Romein Santiago binnen te marcheren. Ook al krijg ik tijdens de tocht veel Romeinse vestingen te zien. De volledige intact gebleven omwalling doet me eventjes mijmeren over onze Antwerpse graafwerken aan de leien.

12. Na een paar dagen Lugo sta ik terug te trappelen om verder te gaan. Half slaapdrongen vergeet ik de cado van José. De lange houten pelgrimstok geeft me naast een beetje fysieke ondersteuning vooral morele steun onderweg.

Met mijn kleine rantsoen haal ik San Vincenzo de Burgo. Zonder 4G-bereik voelt dit dorpje nog meer verlaten aan. En dan hoor ik Engels spreken met een Kempische tongval. Dirk is van Westerlo en ongeveer de vijfde Vlaming die ik ontmoet heb. Ingecheckt in San Romao da Retorta geniet ik van het platteland. Het dorpje verder is zelfs nog kleiner. Enkel de herberg, een restaurant en enkele boerderijen. De zon heeft na enkele dagen bewolking en regen terug haar volle kracht gevonden. En mijn knieën doen weer mee. Godzijdank, oef..

13. Vanaf Melide kruisen de caminos primitivo en francés (het franse pelgrimspad). Ik haast me voor de zon haar hamer bovenhaalt. Vandaag vind ik een herberg met verkoeling. De bereide inktvis van Casa Ezeziel wordt door de lokale mensen aanprezen. Ik drink een biertje en verhuis al snel naar een tafeltje met Nederlanders. Mijn T-shirt en sandalen verraden waarom ik hier ben. Daarop vertrouwen zij mij toe dat ze om heel andere redenen daar zijn : ze willen hun activiteiten in de bonthandel op Spaanse grond voortzetten. Want in Nederland wordt de sector wettelijk afgebouwd sinds 2013.

Mijn eerste stappen op het Franse pelgrimspad doe ik niet alleen. Ik kies om samen te stappen met een vader en zoon uit Staten Island. Voorbij enkele kraampjes met stempels, vrijgeveige frambozenverkopers, over de Romaanse brug van Ribadiso en een bronnetje ben ik al gauw in Arzúa. Ja, het is zomer en veel Spaanse jongeren willen hun compostela behalen. Hoe dan ook. Langs de weg verkopen ze hier kaas. Hij heeft een kleine piramidevorm en je kan hem om de paar tientallen meters uitgestald zien.

Nadat de Amerikanen in de gereserveerde herberg gevlucht zijn, ga ik nog even onder de bomen van het kerkplein uitblazen. In de kerk vind ik welgekomen verkoeling. Bij de eerste lezing 's avonds in de mis kijken enkelen verwonderd op. Spaanse woorden met een Amerikaans accent? Het kan blijkbaar. De man blijkt de dag nadien op missie te zijn.

14. Ik droom al van Santiago. Het is niet ver meer. In Pedrouzo is er enkel één herberg met vrije bedden. Even flitst het beeld van een middeleeuwse pelgrim door mijn hoofd. Zonder telefoon, zonder internet en veel minder stevig schoeisel, nog veel minder comfort onderweg. Het moet wat geweest zijn. En dan weten dat zulke tocht vandaag al zo lastig kan zijn. Mijn laatste dag wordt dan toch mijn voorlaatste. In dit luchthavendorp Lavacolla wisten pelgrims zich vroeger van kop tot teen voor het bezoek aan Sint-Jakob. Zo zegt de legende en de pastoor van het vorige dorp. Van de camping tot aan het reusachtige standbeeld op de berg van de vreugde (monte de gozo) deel ik mijn tocht met zowaar een bisschop. Zijn ringafdruk staat op mijn credencial (geloofsbrief of pelgrimspaspoort om compostela te kunnen behalen !) Aan de voet van de berg ligt een brug over de snelweg. Het houten pad is zichtbaar al door miljoenen geteisterde pelgrimsvoeten belopen. Dit ademt geschiedenis. Je word er stil van. Door de wijken San Lazaro, Fontiñas en San Pedro kom ik aan de Porta do Camiño. Hier begint het autovrije deel van de stad. En dan ben ik er.

15. Ik heb het gehaald! Zegge en schrijve : ik heb het gehaald! De traditie schrijft hier voor om het beeld van de apostel te omhelzen en de botafumeiro-mis bij te wonen. Je weet wel: dat immens grote wierookvat dat door heel de kerk zwiert. Er is geen geromantiseerd muziekje zoals in de film The Way, maar beter dan dat: iedereen wordt er stil van en geniet en dankt. De vermoeidheid is weggespoeld. De blaren op de voeten zijn vergeten. Het zweet is uitgezweet. Geen natte kleren meer. Geen rugzak meer te dragen. Het is goed geweest. Dank u wel, Sint-Jacob. Dank voor al die ontmoetingen met lotgenoten en voor de gastvrije opvanghuizen onderweg.

Die dankbaarheid wil ik aan het eind van dit verslag ook betuigen aan de lezer.

Muchas gracias!

Nick

(einde)